

Jeg agter ikke at blande mig deri, fordi jeg tror, at man staaar paa begge Sider saaledes til denne Sag; at det gælder om at forsøge paa at faa Modparten til at lide et Nederlag. Men det er ikke Hovedsagen for mig, jeg har nok været en interesseret og opmærksom Tilhører, men Hovedsagen er dette ingenlunde for mig. Men det, som har gjort, at denne Debat er bleven og vil blive saa omfattende, det er i Virkeligheden den Opmærksomhed, som er bleven vakt Landet over for det store Spørgsmaal, der er kommet op, om Børnehjemmene og Opdragelsesanstalterne virkelig ere saaledes, at de ere forsvarlige, ikke alene overfor den Agitation, der kan udfoldes; mere eller mindre berettiget, men overfor de Børn, som Staten, det offentlige i det hele taget, har paataget sig en Forpligtelse til og har en Forpligtelse til at søge at faa rettede og opdragne til gode Mennesker. Denne Side af Sagen ønsker jeg ganske kort at opholde mig et Øjeblik ved.

I den stedfundne Debat er der noget, jeg har savnet. Ved Loven om forsømte Børn af 14. April 1905 skabtes der en vis Garanti for, at Børneopdragelsen baade paa Børnehjemmene og Opdragelsesanstalterne kunde foregaa under betryggende Former, og den Garanti byggede man særlig paa Overinspektøren, Værgeraadene og de tilsynshavende. Det forekommer mig, at vil man gøre sig noget Haab om, at der skal blive rolige Forhold paa dette Omraade, da skal man hverken lægge ud i Agitation og sige, at det er den, der skal skabe disse rolige Forhold, eller i Kritik. Men da maa man finde det Værn, der skal til, ikke alene mod Agitationen og ikke alene for Børnene, men i begge Retninger, saa det Tilsyn, der skal føres fra det offentliges Side, kan staa som et Værn for en forsvarlig Opdragelse af de forsømte og forbryderske Børn, og for, at de, der have denne Opdragergerning i deres Hænder, kunne udføre den paa en rolig Maade og paa en Maade, der ikke forstyrres af den Agitation, der kan komme udefra, lad den saa være mere eller mindre berettiget. Det er dette, jeg synes, man savner i denne Sag, og det, forekommer det mig, der maa skaffes noget mere Klarhed over, før dette lille Lovforslag, der i sig selv er saa let overskueligt, vedtages. Hvorledes have de Tilsynsraad virket, som blev oprettede ved Lov af 14. April 1905, hvorledes har deres Stilling været baade overfor de forsømte og van-

artede Børn og overfor de Angreb, der ere rettede paa Børnehjemmene?

Det ærede Medlem for Aarhus Nordre (Sabroe) sluttede sin Tale forleden med at sige, at Vælgerne i hans Kreds vare klare over, at hans Agitation var fuldstændig korrekt og forsvarlig. Det er nu for Resten min Mening, at Vælgerne saavel i det ærede Medlems Kreds som over det ganske Land, nu da Aktstykkerne ere blevene offentlig tilgængelige for enhver, der med Interesse vil gennemlæse dem, ville gøre sig bekendt dermed og derigennem skille, hvad der er Slagger, fra, hvad der er virkelig ædelt Metal i disse Forhør. Man vil finde, hvor der er noget, der absolut bør rettes, og man vil sige om meget, at det kun er kastet ud i Agitationen af det ærede Medlem. Dette bærer efter min Mening ikke han alene Skylden for, men jeg tror, at denne Sag blev rejst i Sommer i et for hele det socialdemokratiske Parti kritisk Øjeblik. Jeg tror, at de socialdemokratiske Blade trængte til at faa noget, de kunde kaste sig over med en vis Lidenskabelighed, og ligesom man nu siger om Fru Bransholm, at hun ikke bør være alene om at bære Ansvar, lige saa godt kunde man sige om det ærede Medlem, at han ikke bør være alene om det. Jeg tror, at den, der fulgte Sommerens Begivenheder med nogenlunde vaagne Øjne, saa, at det var et kritisk Tidspunkt for det socialdemokratiske Parti, at man i dets Presse trængte til at faa noget, man kunde kaste sig over med den største Lidenskab, og det har ganske sikkert bidraget til, at Agitationen er bleven saa vild og opflammende, som den har været, og at man har faaet saa meget med, som ikke skulde have været med.

Men det, jeg tror, man skal lægge Hovedvægten paa ved dette lille Lovforslags videre Behandling, det er, at man skaffer til Veje Oplysninger om, hvorledes de nuværende Tilsyns- og Værgeraad have taget sig af de forsømte Børn; thi det er jo ikke en Institution, der blot skal staa i Loven af 14. April 1905, det er ikke en Institution, man blot ved given Lejlighed kan bruge til at afgive Erklæringer. Vi have i de nærmest foregaaende Aar og ogsaa i Aar set, at der har været afgivet Erklæringer fra de overordnede Tilsynsraad og fra Overinspektøren, som ere gaaede ud paa, at alt var i den skønneste Orden; at Forholdet var godt baade paa Flakkebjerg og her. Men hvad er Følgen bleven? Følgen er alligevel bleven den,